

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ ΒΥΘΙΣΤΗΚΕ ΣΤΗ ΧΟΑΝΗ ΤΗΣ ΑΦΟΜΟΙΩΣΗΣ

Πώς και γιατί κατέρρευσε η διδασκαλία των Νεοελληνικών

Στην περασμένη έκδοση έγραψα ότι οι Αυστραλοί πολιτικοί κατάλαβαν πολύ γρήγορα όταν άρχισε η μαζική μετανάστευση από την Ελλάδα, πως ήταν πολύ δύσκολο να αφομοιώσουν την πρώτη γεννιά μεταναστών. Τότε άλλαξαν σχέδια με στόχο τα παιδιά μας, βέβαιοι πως έστω μακρόχρονα τα παιδιά των μεταναστών θα γίνονταν βέροι Αυστραλοί.

Χαρακτηριστικό των σχεδίων τους ήταν μια συζήτησή μου το 1958 με έναν διευθυντή σε μεγάλη αυστραλέζικη εφημερίδα όπου εργαζόμουν.

Τού είχα ζητήσει ένα πιστοποιητικό πως δούλευα εκεί και ποιος ήταν ο μισθός μου, που ζητούσε το υπουργείο Μετανάστευσης για να εγκρίνει την είσοδο στην Αυστραλία της αρραβωνιαστικιάς μου.

Ο διευθυντής δέχτηκε να μου δώσει το πιστοποιητικό με έναν όρο: Να τού υποσχεθώ πως θα αποκτήσουμε πολλά παιδιά, επειδή γι' αυτό μάς χρειάζονται στην Αυστραλία!

Παρόλο που η ομογένεια τότε έδωσε και κέρδισε μάχες εναντίον της αφομοίωσης, η κυβέρνηση κέρδισε τελικά τον πόλεμο με την αφομοίωση της δεύτερης και τρίτης γεννιάς μας, σύμφωνα με τις στατιστικές που δημοσιεύω σήμερα.

Στην καλύτερη περίπτωση εμείς της πρώτης γεννιάς ενσωματωθήκαμε στην αυστραλιανή κοινωνία σαν νομοταγείς πολίτες και αγαπήσαμε αυτή την χώρα για τις ευκαιρίες που μάς πρόσφερε, χωρίς όμως και να αφομοιωθούμε. Οι δεσμοί μας με την Ελλάδα είναι τόσο ισχυροί που πολλοί από εμάς ζουν ακόμη εκεί, έστω νοερά.

Με τα παιδιά μας τα πράγματα είναι διαφορετικά, γιατί αυτά έχουν αναπόφευκτα αφομοιωθεί από τον αγγλοσαξονικό οδοστρωτήρα και θεωρούν πατρίδα τους την Αυστραλία, ενώ στην καλύτερη περίπτωση είναι τουλάχιστον φιλέλληνες. Από προσωπική μου εμπειρία εγώ προσωπικά θεωρώ σωστή αυτή την εξέλιξη, γιατί δεν θα ήθελα τα παιδιά και εγγόνια μου να νιώθουν μετανάστες όλη τους τη ζωή στη χώρα που γεννήθηκαν και διαπρέπουν. Τουλάχιστον, έμαθαν ν' αγαπούν την Ελλάδα και να την επισκέπτονται, ακόμη και Σύμη - Κρήτη, ιδιαίτερες πατρίδες των γονιών τους. Είμαι σίγουρος ότι αυτό συμβαίνει σε όλες σχεδόν τις οικογένειες μεταναστών.

Το πρόβλημα, όμως, είναι ότι ενώ είναι φιλέλληνες, τα παιδιά μας δεν ενδιαφέρονται να διδάχονται την γλώσσα των προγόνων τους. Οι στατιστικές του Board of Studies στη ΝΝΟ μάς δείχνουν ότι η κατάσταση χειροτερεύει από χρόνο σε χρόνο.

Για παράδειγμα, ενώ πριν 30 χρόνια το

Με τα παιδιά μας τα πράγματα είναι διαφορετικά, γιατί αυτά έχουν αναπόφευκτα αφομοιωθεί από τον αγγλοσαξονικό οδοστρωτήρα και θεωρούν πατρίδα τους την Αυστραλία, ενώ στην καλύτερη περίπτωση είναι τουλάχιστον φιλέλληνες.

1991 έδωσαν εξετάσεις στα Νέα Ελληνικά για το HSC 933 μαθητές, το 2020 ο αριθμός μειώθηκε σε μόνο 100 μαθητές. Σύμφωνα με υπολογισμούς μου, αν συνεχιστεί ο ρυθμός της μείωσης αυτής σε πέντε χρόνια δεν θα γίνονται εξετάσεις HSC στα Νέα Ελληνικά.

Βέβαια, κατά κάποιο τρόπο παρηγορητικό είναι το γεγονός ότι το ίδιο πρόβλημα αντιμετωπίζουν και άλλες εθνότητες γι' αυτό δημοσιεύω μια πιο λεπτομερή στατιστική:

Το 1991 έδωσαν εξετάσεις για το HSC 933 μαθητές στα Νέα Ελληνικά, 2275 στα Γαλλικά, 1116 στα Ιαπωνικά, 941 στα Ιταλικά, 933 στα Γερμανικά, 824 στα Κινέζικα, 458 στα Ισπανικά και 408 στα Αραβικά.

Το 2020 έδωσαν εξετάσεις για το HSC 100 μαθητές στα Νέα Ελληνικά, 927 στα Ιαπωνικά, 884 στα Γαλλικά, 468 στα Κινέζικα, 400 στα Ιταλικά, 399 στα Ισπανικά, 261 στα Αραβικά και 192 στα Γερμανικά.

Όπως βλέπουμε, όλες οι γλώσσες σημείωσαν μείωση στον αριθμό των μαθητών που τις διδάσκονται και η μεγαλύτερη μείωση ήταν στα Νέα Ελληνικά.

Εγώ δεν υποστηρίζω καθόλου πως τα παιδιά μας πρέπει να μιλούν και να γράφουν άπαιστα Ελληνικά, αν και υπάρχουν ακόμη αυστραλογεννημένα μας που μιλούν και γράφουν άπαιστα τη γλώσσα μας.

Εκείνο που λέω είναι να τη διδαχθούν σαν δεύτερη γλώσσα, όπως χιλιάδες αγγλοαυστραλοί μαθητές διδάσκονται Γαλλικά, Ιαπωνικά, Λατινικά, κλπ.

Η αξέχαστη φίλη και συνάδελφος στον «Κόσμο» και αλλού, Τζόαν Μεσσάρη, εκτός που μιλούσε και έγραφε άπαιστα Ελληνικά, μιλούσε και άλλες τρεις ή τέσσερις γλώσσες, ανάμεσά τους τα Ινδονησιακά που τα είχε σπουδάσει.

Κάποτε, σε μεγάλο τυπογραφείο όπου

τυπώναμε δεκάδες εφημερίδες, βιβλία και περιοδικά κάθε εβδομάδα, ήρθε στο γραφείο μου μια μετάφραση από τα Αγγλικά στα Ινδονησιακά, με τις οδηγίες λειτουργίας ενός πολεμικού σκάφους που είχε πουλήσει η Αυστραλία στην Ινδονησία.

Φυσικά, το έδωσα στην Τζόαν να το στοιχειοθετήσει στα ινδονησιακά και όταν τελείωσε το στείλαμε στο υπουργείο Αμυνας στην Τζακάρτα για να το εγκρίνουν πριν τυπωθεί.

Μερικές εβδομάδες αργότερα μπαίνει με συνοδούς του στο γραφείο μου ένας Ινδονήσιος αντιναύαρχος και αφού μου έδωσε συγχαρητήρια για την άψογη εργασία μας, ζήτησε να δει «τον κύριο» που έκανε την στοιχειοθεσία.

Κάλεσα την Τζόαν και όταν μπήκε στο γραφείο, ο αντιναύαρχος μόνο που δεν έπεσε από την καρέκλα του, αφού ενώ περίμενε κάποιον συμπατριώτη του βλέπει μια ευρωπαία.

Για να την δοκιμάσει, μάλιστα, χαιρετά την Τζόαν στα ινδονησιακά και της είπε δυο τρεις κουβέντες, στις οποίες απάντησε τέλεια η Τζόαν.

Μήπως και εμείς δεν χειροκροτούμε με ενθουσιασμό τους αυστραλούς πολιτικούς όταν μάς λένε τις τρεις ελληνικές λέξεις που έμαθαν για τις εκδηλώσεις μας «ζήτω το Ελλάντα»;

Δεν θα τολμήσω να γράψω πώς θα σταματήσει η μείωση των παιδιών μας που διδάσκονται Νέα Ελληνικά, γιατί αυτό είναι υπόθεση των ειδικών και απορώ γιατί αδρανούν ή και αμελούν.

Για να μην τους αδικήσω, όμως, θα ρωτήσω μήπως εξέτασαν το πρόβλημα και αποφάσισαν πως δεν υπάρχει λύση; Πως στο μέλλον, η ελληνική ταυτότητα θα εξαφανιστεί στην χοάνη της αφομοίωσης;

Δεν θα είναι κρίμα αν συμβεί αυτό και είμαστε εμείς υπεύθυνοι;